

גמ"ר 3796/04/13 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז ת"א פלילי נגד פואד דבורה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
גמ"ר 3796-04-13 מדינת ישראל ואח' נ' דבורה 06 ינואר 2016

בפני כבוד השופט עופר נהרי
בעניין: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ת"א פלילי ע"י
ב"כ עו"ד אפרת שדה

המאשימה

נגד

פואד דבורה

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד אילון אורון

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בגרימת מוות ברשלנות של שני בני אדם.

בצדק מנתה בזמנה המאשימה בהוראות החיקוק אשר בכתב האישום שתי עבירות בהקשר זה, ובהכרעת הדין נמצא כי כל עובדות כתב האישום הוכחו והנאשם הורשע כמיוחס לו ללא סייג.

בהכרעת הדין נותחו בהרחבה נסיבות האירוע ודבר רשלנותו של הנאשם.

כידוע, עפ"י פסיקת בית המשפט העליון, אמת המידה הקובעת בענישה בתיקי גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים קטלניות היא אמת מידה של דרגת הרשלנות.

(ראה נא בהקשר זה, בין היתר, את ע"פ 6755/03 "אלמוג נ. מד"י").

רמת הרשלנות שהפגין הנאשם כנהג באירוע המדובר היא לשיטתי רמת רשלנות ברף גבוה ביותר.

למען ההבנה, להלן בקצרה נסיבות האירוע:

הנאשם - נהג מונית במקצועו - שהה עם מוניתו, יחד עם אחיו, בשעת אחר צהרים בתחנת דלק בלב העיר ת"א, ולפתע, ברוגזו, בחר להניע את מוניתו ולצאת מתחנת הדלק לרחוב בהאצה עצומה ובנהיגה מהירה, פרועה וחסרת רסן, תוך השארת אחיו בתחנת הדלק בניגוד לאשר תוכנן ביניהם תחילה, ולהמשיך שם (ברחוב אליו נכנס עם מוניתו מתחנת הדלק) בנסיעה בעלת אופי שכזה עוד מרחק עשרות מטרים עד אשר התנגש תחילה ברכב פרטי מסוג ניסאן ואז המשיך הנאשם וסטה ימינה ואז, בהמשך לכך, מחץ למוות באמצעות מוניתו אדם שעמד לצד הדרך מאחורי רכב מסחרי ופרק סחורה וזאת תוך התנגשות עוצמתית בחלקו האחורי של הרכב המסחרי העומד הנ"ל.

מעוצמת הפגיעה הנ"ל ובזיקה ישירה לה נהדף הרכב המסחרי הנ"ל כמטר קדימה וכך נמחץ אדם נוסף (המנוח השני) אשר עמד לצד משאית קטנה אשר חנתה אף היא בהמשך בימין הכביש. אף משאית קטנה זו נהדפה מעוצמת הפגיעה ובזיקה ישירה לה קדימה ופגעה בחלקו האחורי של רכב מסוג יונדאי שאף הוא היה נתון לפני כן בעצירה מוחלטת.

שני בני אדם שכל חטאם היה בכך שעמלו בעבודת יומם בפריקה וטעינה ועמדו מאחורי רכביהם המסחריים החונים בימין הדרך, נמחצו למוות בידי המונית הנהוגה ע"י הנאשם, בזה אחר זה - כל אחד מהם נמחץ למוות אל מכוניתו העומדת.

ואם נתרגם זאת לשפה העוסקת ברשלנות - מדובר היה באירוע מתמשך שהחל עוד בתחנת הדלק במהלך תנועת מוניתו של הנאשם מתוך תחנת הדלק, ובהמשך לכך גם ברחוב עצמו, מרחק של עשרות מטרים, וכאשר כל אותה עת הנאשם נוהג במהירות חריגה שאיננה מותאמת לנסיבות ולרחוב הצר ובנוסף לכך גם איננו בולם על אף שיכול היה לבלום, פוגע כאמור ברכב ניסאן ומשם ממשיך וסטה ופוגע בעוצמה בבני אדם וברכביהם החונים לצד הדרך.

בהכרעת הדין כבר הוזכר כי לאחר האירוע מקום האירוע נראה אכן כמה שהוגדר ע"י הבוחן המשטרתי כ"זירת פיגוע" וכי מהירות נסיעת הנאשם ועוצמת הפגיעה וההרס שהוסב אף לכלי הרכב מסחריים, גדולים, ועמוסי סחורה, והדיפתם, רק חוזרת ומלמדת על דרך נהיגתו המהירה וחסרת הרסן של הנאשם.

ויושם נא לב כאמור (ולכך יש כידוע חשיבות עת מבקשים לאמוד את מידת הרשלנות) כי אין מדובר כאן באירוע של שניה של חוסר שימת לב בכביש שהביא לתאונה קטלנית, אלא באירוע שהורתו ותחילתו אף עוד בתחנת הדלק וביציאה הפרועה של הנאשם מתוך תחנת הדלק עוד ממצב של עמידה, והמשכו של האירוע גם בנסיעה שכזו מרחק עשרות מטרים בהמשך לכך וללא בלימה.

בהכרעת הדין כבר ציינתי את הברור מאליו לטעמי והוא שיש לדעת שהכביש והדרך הציבורית אינם מקום להוציא אגרסיות ולפרוק כעסים אישים בדרך של נהיגה מהירה, פרועה וחסרת רסן.

וכפי שכבר נאמר : לשיטתי מדובר כאן ברשלנות ברף גבוה ביותר.

התמשכותו של האירוע בו כך בחר הנאשם לנהוג, ולהמשיך ולנהוג, היא גם המכתיבה - יחד עם היבטי הערך החברתי אשר נפגע כתוצאה מן המעשה הרשלני - את האמירה כי אכן אין מדובר כאן אך במעשה אחד ובעבירה אחת אלא

בשתי עבירות של גרימת מוות ברשלנות, או , לחילופין, כי לכל הפחות ראוי בשלב הענישה, להביע את החומרה ואת אבדן החיים של שניים.

למרבה הצער, ובכל הכבוד, אף לא נמצא (כך לטעמי) כל בדל של הגנה בהגנה אשר ניהל הנאשם.

זכות מן המעלה הראשונה היא כמובן לנאשם או לנאשמת לכפור ולנהל הוכחות ואולם באם הרשעה היא תוצאת משפטם לא יוכלו אלה להנות ממה אשר כונה בפסיקה כ"הנחת הודיה" השמורה למי אשר מניח ידו על לוח ליבו ולוקח אחריות.

ובמילים אחרות:

לצד הוראת המחוקק בסעיף 40 יא (6) סיפא לחוק העונשין לפיה כפירה באשמה וניהול משפט ע"י נאשם לא יזקפו לחובתו, מצויה גם יש לזכור הוראת המחוקק בסעיף 40 י"ג (4) רישא לחוק העונשין אשר מורה כי ראוי ליתן משקל בענישה ל"נטילת אחריות של נאשם על מעשיו".

וכבר גם נאמר אודות כל אלה בפסיקה כדלקמן:

"אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידת מה עם הנאשם.. ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל'הנחת הודיה' כמקובל". (ראה נא דברי בית המשפט העליון ברע"פ 5094/12).

"לא הרי מי שמודה בתחילת ההליך, כהרי זה המנסה להרחיק מעצמו אחריות, מנהל הוכחות ומעלה כל טיעון אפשרי כדי לא לשאת באחריות, ומורשע בסופו של הליך מייגע ולעיתים ממושך" (ראה נא דברי בית המשפט המחוזי בע"פ (ת"א) 71933/06).

אף חלוף הזמן מיום האירוע ועד היום, אין בו , במקרה דנן, כדי לסייע לנאשם רבות עת אומדים הטלת דבר העונש במרחק זמן מן המעשה.

דחיות רבות ניתנו בעיקר לבקשת ההגנה בתיק זה , הן לפני שלב ההוכחות , הן במהלכו של שלב ההוכחות, ואף הן לאחר מתן הכרעת הדין .

טענות מטענות שונות הועלו ע"י ההגנה - אף רפואיות . כולן נדחו בהכרעת הדין. אלה הצריכו מטבען את המאשימה להתמודדות ולדבר מומחיות אף ברפואה והצריכו גם לזמן הנדרש לכל אלה.

בכל הכבוד, עיון בתיק זה ילמד כי זה אכן המקרה המתאים לתיאור שצוטט כאמור לעיל מן הפסיקה בדבר "זה המנסה להרחיק מעצמו אחריות, מנהל הוכחות ומעלה כל טיעון אפשרי כדי לא לשאת באחריות ומורשע בסופו של הליך מייגע וממושך" .

וכאן אעבור לסקירה סדורה יותר המתבקשת טרם גזירת דין:

באי כח הצדדים פרסו בפני את טיעוניהם המפורטים לעונש וגם הפנו לפסיקה.

שמעתי בפני דברים מפי קרובי משפחתם של שני המנוחים.

שמעתי בפני דברים מפי הנאשם ומפי אחותו של הנאשם.

הוגשה לי מטעם ההגנה גם חוו"ד רפואית במסגרת הטיעונים לעונש אודות מצבו הרפואי, הגופני, והמנטלי של הנאשם. נותן חווה"ד הנ"ל גם נחקר ע"י הצדדים על חוות דעתו.

כמו כן הוגש לבקשת ההגנה עותק דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים בישראל וכן בחרה ההגנה להעביר לבית המשפט טיעונים נוספים לעונש ובעיקרם התייחסותה לפסק הדין בפרשת "הולילנד".

מטעם התביעה הוגש גם גליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם בתעבורה (44 הרשעות קודמות בתעבורה כאשר לא מעטות מהן בעלות אופי בטיחותי וכשהעבירה האחרונה היא משנת 2010).

כידוע, בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין הובהרו זה מכבר העקרונות הבאים ע"י בית המשפט העליון:

"עסקינן בגזר דין שניתן לאחר כניסתו של תיקון 113 לתוקף. תיקון זה נועד להבנות את שיקול הדעת של בית המשפט במלאכת קביעת העונש, לפי העקרונות והקריטריונים שנקבעו בסימן א' 1 בפרק ו' לחוק העונשין. התיקון קובע כי בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב בארבעה שיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו (4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40 ט' לחוק (סעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40 ד ו- 40 ה לחוק (סעיף 40 ג(ב) לחוק) ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם שקבע. בשלב זה נדרש בית המשפט לשיקול את נסיבותיו האישיות של הנאשם לקולה ולחומרה - אלו המפורטות בסעיף 40 יא לחוק, כמו גם נסיבות אחרות ככל שמצא שהן רלוונטיות (סעיפים 40 ג (ב) ו- 40 יב לחוק)...." (ציטוט מע"פ 2918/13 אחמד דבס נ' מד"י, [פורסם בנבו] מפי כב' השופט ע. פוגלמן). וכן ראה נא בהקשר זה גם את שנאמר עוד בע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מד"י, (פורסם בנבו) מפי כב' השופט ע. ארבל.

ובעבירות של גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים מלמדנו בית המשפט העליון את הכללים המנחים הבאים באשר למלאכת הענישה:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות". (ציטוט מתוך ע"פ 6755/09 אלמוג נ' מד"י).

בית המשפט העליון חוזר ומבהיר את הדברים העקרוניים הבאים כאשר מדובר בגזירת העונש במקרים של תאונת דרכים קטלניות שאירעו כתוצאה מרשלנות :

" לא ראינו מקום לסטות ממדיניות הענישה הנוהגת בנושאי גרימת מוות ברשלנות, שדינה ככלל מאסר מאחורי סורג ובריו במסגרת המאבק בתאונות, ואשר חריגה מעטים ממנה ומקרה זה אינו ביניהם על פי נסיבותיו. חיי אדם קופדו". (מתוך רע"פ 8576/11 הילה מזרחי נ' מד"י, [פורסם בנבו] מפי כב' השופט א. רובינשטיין) וראה נא בהמשך לכך גם את דנ"פ 1391/11 הילה מזרחי נ' מד"י [פורסם בנבו].

"לצד בחינת נסיבותיה של המבקשת, יש לזכור כי השיקולים המתווים את שיקול דעתם של בתי המשפט בעת קביעת העונש הראוי לעבירות תנועה בעלות תוצאות קטלניות, אינם מתמקדים רק בנאשם. על בית המשפט לשקול מערכת שיקולים רחבה יותר, הכוללת גם את בחינת תוצאות התאונה והאינטרס החברתי שבענישה".
ציטוט מרע"פ 2955/12 פלונית נ' מד"י, [פורסם בנבו] מפי כב' המשנה לנשיא (דאז) מ. נאור).

ובהמשך (שם, ציטוט):

"מסכים אני להכרעתה של חברתי המשנה לנשיא ולהערותיה של חברתי השופטת ברק - ארז. בסופו של יום, מקום שקופחו חיי אדם ברשלנותו של נהג, המדיניות השיפוטית היא ענישה במאסר בפועל, תוך קביעת אורכו בהתאם לנסיבות התיק; ואכן בעניין מזרחי (רע"פ 8579/11 הילה מזרחי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] שנזכר בנידון דידן הובאו בחשבון נסיבות אישיות מיוחדות מאד של המבקשת דשם לעת ההיא. כך גם עשה בית המשפט המחוזי בעניינו. אין מקרה זהה למשנהו, אך הצד השווה הוא בקיפוד חיי אדם, שהביטוי המעט אשר בידי בית המשפט ליתן למאבק בו הוא בענישה. אכן, היו מקרים שבהם הורד הרף, ואותם מצטטים הסניגורים תדיר בעשותם מלאכתם. אך באשר לבתי המשפט, הקטל בכבישים מצדיק, משהורשע אדם, ליתן לכך ביטוי עונשי מוחשי. לא אכחד, כי כמותי כחברתי המשנה לנשיא, וגם כפרקליטות בהשיבה לבקשת רשות הערעור, ראיתי לנגד עיני את ילדי המבקשת ואת אשר יגרם להם במאסר אמם, והתלבטתי; אך הכף הוכרעה אל נכון כדעת חברתי המשנה לנשיאה. כל שאוכל להטעים הוא, כי מעבר לחובתן של רשויות הרווחה, יש חובה בדין ובמוסר לאבי הקטינים, לעשות כל שאל ידו כדי לטפל בילדיו בעת היעדרה של אמם בשל מאסרה". (ציטוט מתוך רע"פ 2955/12 פלוני נ' מד"י [פורסם בנבו] מפי כב' השופט א. רובינשטיין).

כמו כן ראה נא גם את אשר נקבע בפסק הדין שניתן ביום 24/3/11 ע"י בית המשפט העליון בע"פ 6358/10 מחמוד קבהא נ' מד"י, [פורסם בנבו] מפי כב' השופט י. דנציגר (ציטוט):

"נוכח ריבוי תאונות הדרכים הקטלניות, המתרחשות כמעט מדי יום ביומו וגובות את חייהם של קורבנות רבים, הביע בית משפט זה את הצורך במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי אלו הנוהגים ברשלנות ובחוסר אחריות בכבישים (ראו: ע"פ 8382 חילף נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (2) 139, 142 - 143 (2003) להלן: עניין חילף), ע"פ 360/07 וייסמן נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 24/6/07) בפסקה 12 (להלן: עניין וייסמן); ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 12/1/11 בפסקה 76). ברוח דברים אלו כתב השופט א. לוי בע"פ 11786/04 אבו טריף נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם בנבו], 5/9/05) כי: 'בתקופה בה תאונות הקטלניות הפכו למרבה הדאבה לתופעה המתרחשת כמעט בכל יום, מצווה בית המשפט לומר את דברו בדרך הענישה, כדי לטעת בתודעתם של נהגים את החובה לנהוג בזהירות, תוך הקפדה על הכללים המתחייבים מהדין' (בפסקה 8 לפסק הדין). באופן דומה נקבע בע"פ 5787/04 שחאדה נ. מדינת ישראל (לא פורסם) [פורסם בנבו] כי: 'תאונות הדרכים המתרחשות בכבישי הארץ חדשות לבקרים בשל נהיגה רשלנית או פזיזה, גובות מחיר יקר מדי בנפש וכבר נפסק על ידנו לא אחת כי אין מקום לענישה סלחנית מידי במקרים אלה ויש להעדיף את הצורך להעביר לציבור מסר ברור ומרתיע, אלא אם כן מתברר כי קיימות נסיבות אישיות חריגות ויוצאות דופן המצדיקות סטיה מרמת הענישה הראויה' (בפסקה 3 לפסק הדין). מדיניות הענישה המחמירה והמרתיעה באה לידי ביטוי בכך שעל פי רוב הרשעה בעבירות גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים מחייבת הטלת עונש מאסר בפועל ופסילת רישיון לתקופה ממושכת [ראו ע"פ 783/07 עתאבה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, [פורסם נבו, 23/9/07 בפסקה ט']. (סוף ציטוט מע"פ 6358/10).

מתחם העונש ההולם בעבירה של גרימת מוות ברשלנות כאשר עסקין ברשלנות ברף גבוה ביותר כפי במקרה של הנאשם שבפני, יש ויגיע, ברכיב המאסר בפועל, לכדי העונש המקסימלי של 3 שנות מאסר או כדי קרוב מאד לכך.

במקרה זה הזכירה התביעה בטיעוניה, ובצדק כאמור, כי מדובר ב - 2 עבירות גרם מוות.

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה שבוצעה ע"י הנאשם הוא כמובן הערך העליון של קדושת החיים והפגיעה בו היא מלאה.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה כבר נסקרה לעיל ובוודאי שעונש מאסר בפועל, ואף ממושך, מתבקש כאשר נסיבות ביצוע העבירה הן כפי שנתבררו בתיק זה.

אם אין בגזר דין זה כדי מיצוי מלוא החומרה המתבקשת עם הנאשם דן אין זאת אלא בשל גילוי ומצבו הרפואי.

עם זאת, גם התחשבות זו בגיל ובמצב רפואי ראוי לה שתיעשה אגב איזונים ושתיעשה אגב כך שאין שוכחים את החברה, את האינטרס החברתי, ואת אלמנט הרתעת הרבים כשעסקין במקרים חמורים כגון אלה.

ראיתי ושמעתי בפני את דברי הרופא שנתן את חוות הדעת במסגרת הטיעונים לעונש.

יש לשים לב שאין מדובר כאן חס וחלילה באדם החולה במחלה סופנית כגון סרטן.

אף לא שוכנעתי שהנאשם לא יוכל להתנהל כאסיר ולקבל כל טיפול רפואי נדרש במסגרת שב"ס.

יש אם כך לשים דברים בפרופורציות בהקשר זה של גיל ובריאות ואכן להתחשב בנאשם בשל אלה, אך גם בד בבד להבין כי גילו של הנאשם ומחלות גילו אינן יכולות לספק לו פטור מפני תשלום מחיר עונשי על גרימת מותם של שני בני אדם. בהחלט יש מקום להתחשבות בגילו ובמצבו הרפואי של הנאשם אך במידה נתונה ומבלי להמעיט בערכם של אינטרסים נוספים פרט לזה של הנאשם, וזאת בפרט לכשיכול על פניו להינתן מענה לעניינים רפואיים גם במסגרת שב"ס.

ובאשר למצבו הקוגניטיבי של הנאשם, הרי שהתברר שבדיקה ע"י רופאו שלו מן העת האחרונה העלתה כי הנאשם דווקא זכה לקבל במבחן המינימנטל אף ציון גבוה מזה שקיבל הוא בזמנו בידי מומחה ההגנה פרופ' קורצין. הסתבר, אף בחלוף זמן, כי ציונו של הנאשם הנכבד בעת הזאת הוא אף יותר טוב מן המצופה, מן הממוצע לגילו, ויותר טוב כאמור מזה שמצא בזמנו מומחה ההגנה פרופ' קורצין כבר לפני זמן ניכר. נמצא אתה לכאורה אומר בעל כורחך כי באם מקבלים כנכונה את תוצאות המבחן הנ"ל שביצע רופא ההגנה בעת האחרונה, ניכר אחד משניים: או שמצבו של הנאשם דווקא משתבח עם הגיל (ובכל מקרה הוא מעל הממוצע המצופה מבני גילו, כפי שצין לא אחר מרופאו שלו) או שאירע דבר מה שהביא לידי כך שבבדיקה קודמת שלו, עת הובאו ראיות לענין זה במהלך דיון ההוכחות, לא הסתייע בזמנו לעמוד על מצבו הנכון והטוב.

כאמור שני בני אדם קיפחו את חייהם תוצאת דרך נהיגתו הפרועה של הנאשם.

שתי משפחות איבדו את היקר מכל ומדובר בשבר עצום עבורן.

הנאשם שב ביום התאונה לחיק משפחתו, אך לא כך המנוחים שחייהם נגדעו באחת והם לעולם לא ישובו.

ובאשר לדו"ח הועדה שהציגה ההגנה בטיעוניה לעונש הרי שבכל הכבוד והערכה, אין לי אלא לשוב ולהזכיר את אשר הותווה וגם נומק שוב ושוב ע"י בית המשפט העליון בשורה ארוכה של פסקי דין לענין הענישה המתבקשת במקרים כגון אלה ואת טעמיה של ענישה שכזו.

לאחר כל אלה, ובשים לב למיכלול השיקולים לחומרה ולקולה (לרבות ותק נהיגתו) ואגב בהחלט התחשבות גם במצבו הבריאותי ובגילו של הנאשם, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס בסך 10,000 ₪ או 200 ימי מאסר בתמורה.

2. מאסר לתקופה של שנתיים וחצי בפועל.

3. מאסר לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים , שלא יעבור בתקופת התנאי עבירה של גרימת מוות ברשלנות או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

4. פסילת רשיון הנהיגה לתקופה של 14 שנים בפועל בניכוי כל פסילה שריצה עד כה בקשר עם האירוע דנן.

5. הנאשם גם יעביר לכל אחת ממשפחות המנוחים פיצוי כספי , סמלי במהותו, של 20,000 ₪ לכל משפחה, ובסה"כ 40,000 ₪.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ה טבת תשע"ו, 06 ינואר 2016, במעמד הנוכחים

שם קלדנית: בתיה.